Преминуо је члан оснивач Адлигата, професор Иво Тартаља (1930-2020)

Преминуо је славни и омиљени професор Београдског универзитета, Иво Тартаља (1930-2020), почасни члан оснивач Удружења за културу, уметност и међународну сарадњу „Адлигат“. Професор је преминуо 5. новембра, а сахрањен је 7.11. 2020.

Професор Тартаља био је строг и правичан али увек пун разумевања за своје студенте, па је постао симбол целог једног времена, симбол „старе професуре“, када се тражило много од студената, али су им професори много и пружали. Оставио је дубок траг не само у професури, већ и у наци својим изузетним научним студијама и Збирком коју је формирао у Адлигатовом Музеју српске књижевности када је, по први пут, јавности омогућено да се упозна са изузетно значајним непознатим књижевним рукописима.

IMPERIAL

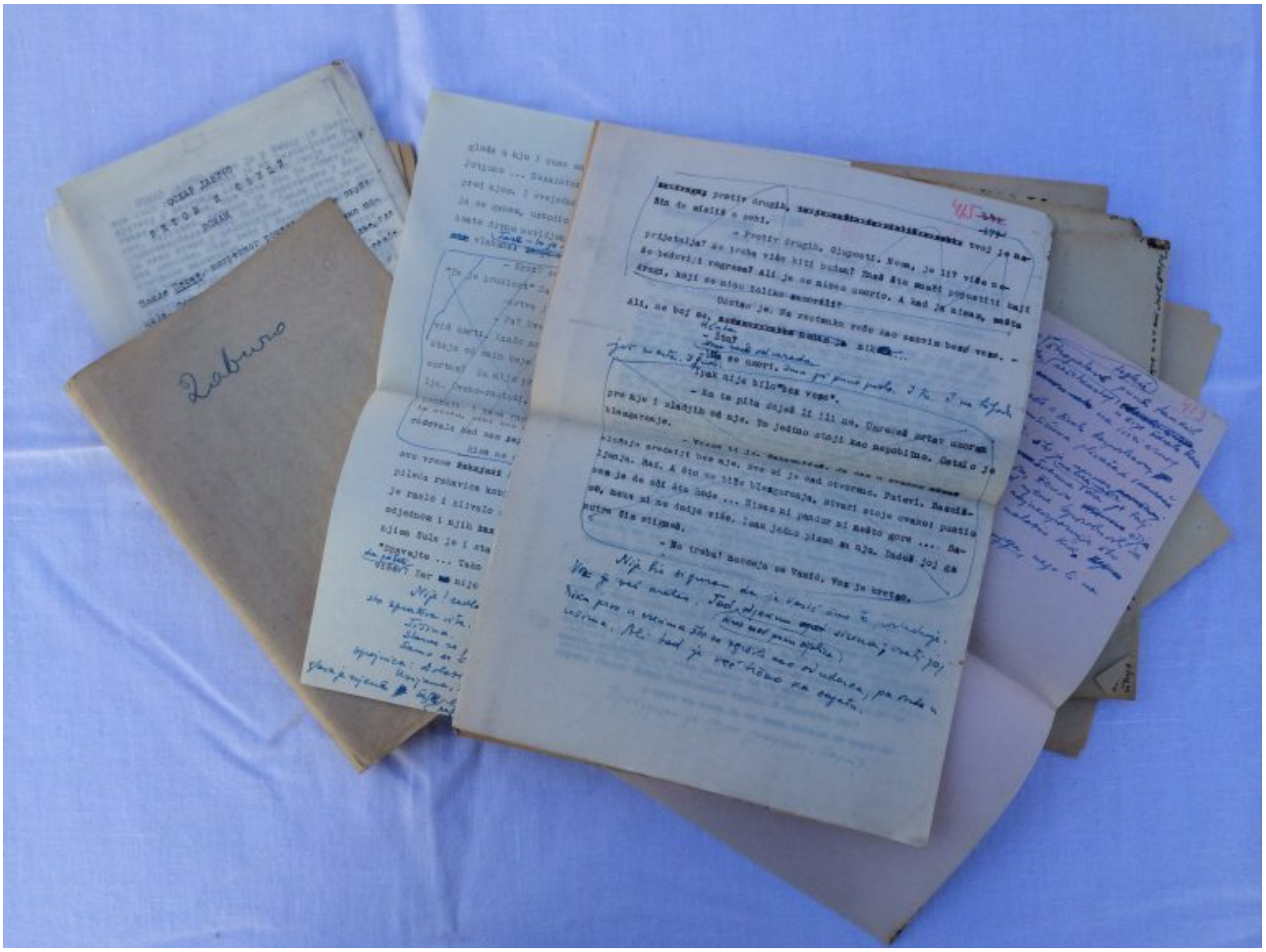
Laburo

Отац Иве Тартаље је био славни књижевник Гвидо Тартаља, а стриц уважени сликар Марино Тартаља. Припадао је једног од последњих грофовских породица на Балкану. Школовао се у Београду, где је завршио Основну школу „Вук Караџић“, Прву мушку гимназију, а затим и Филозофски факултет (филозофска група), на коме је докторирао 1961. године.

Радио је на Катедри за општу књижевност и теорију књижевности Филозофског, потом Филолошког факултета од 1955. до пензионисања 1995. године. Поред редовне наставе на факултету изводио је течајеве за постдипломску наставу у Београду, Новом Саду и Приштини. По више семестара такође је одржавао наставу из теорије књижевности на новооснованим факултетима у Нишу и Крагујевцу. Од оснивања Института за књижевност и уметност (најпре Центра за теорију књижевности и уметности) радио је у екипи оснивача и више година као референт за естетику (1960–1968).

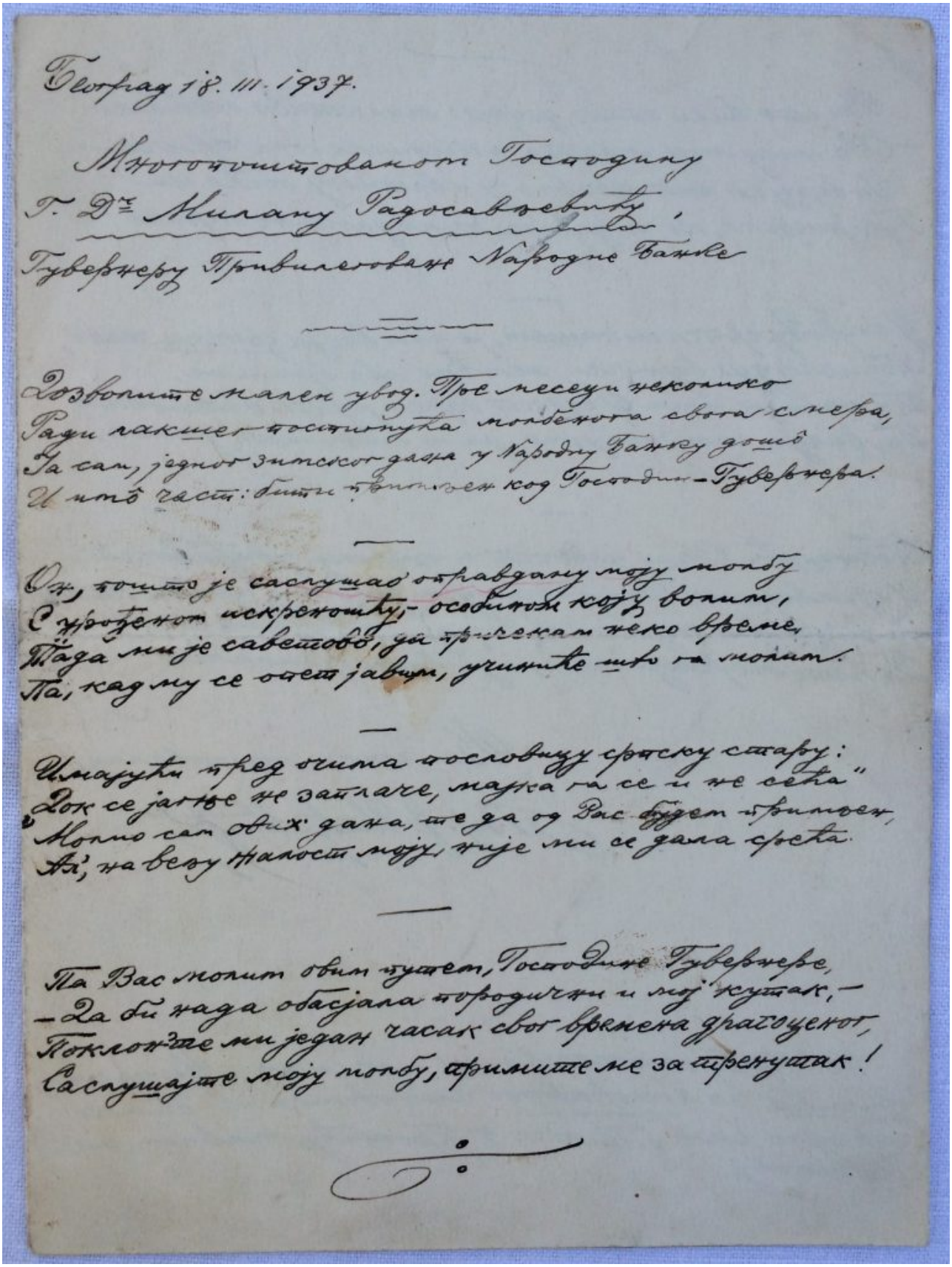

Београд 18. III. 1937.

Многопоштованом Господину
Г. Др Милану Радосављевићу,
Гувернеру Привилеговане Народне Банке

Дозволите мален увод. Пре месеци неколико
Ради лакшег поступка молбеног свога сина,
Ја сам, једног зимског дана у Народну Банку дошао
И имао част: бити примљен код Господина-Гувернера.

Он, пошто је саслушао оправдану моју молбу
С урођеном искреношћу,- особитом коју волим,
Тада ми је саветовао, да пренесем неко време,
Па, кад му се опет јавим, учиним то на молим.

Имајући пред очима пословицу српску стару:
„Док се јагње не заплаче, мајка га се и не сети"
Молио сам ових дана, ја да од Вас будем примљен,
Ах, на велику жалост моју, није ми се дала срећа.

Па Вас молим овим путем, Господине Гувернеру,
-Да би нада обасјала породичну и моју кућу,-
Поклоните ми један часак свог времена драгоценог,
Саслушајте моју молбу, примите ме за тренутак!

Радио је као секретар Одбора за критичка издања у САНУ (1972-1975), као члан уредништва библиотеке „Књижевна мисао“ Српске књижевне задруге, едиције „Српска књижевна критика“ Института за књижевност, као и у редакцијама више

периодичних публикација.

Добитник је награде „Ђорђе Јовановић“, награде „Младен Лесковац“ и Повеље захвалности Адлигата.

Његов научни рад, којим се бавио све до последњих година, велико је завештање будућим генерацијама, као и Збирка породице Тартаља коју је формирао у Адлигату којем је, између осталог, поклонио преписку Милоша Црњанског и Гвиде Тартаље, рукописе Тина Ујевића, Оскара Давича и свог оца Гвиде Тартаље и многе друге књиге и предмете. Адлигат ће ускоро објавити књигу Милоша Јевтића „Тартаље“, у складу са уговором који је потписао професор Тартаља, којим се Адлигат обавезује да „промовише, штити и чува од заборава лик, животно дело и углед чланова породице Тартаља“.

— 2 —

[...] ствоћа мисао, без дела
до неког циља
ружа се онаква лаж пуна
мрзовоље.]

Верујем,

Моје срце пуно на Отајника
ће ти ја тајним речима говорити
јер не сазнаш о Господу Исусу
и тајанствима пред Христом

На
Зелени Отаџбине Мојој лаж наш свет
Исусе о Христе! ја сам Твојим срцем
ја сам ро реке мајчином усана,
и срдца твојега.
Ухваћен на обале светлости,
мрмљајући гол Христом,
. још ту мислиш на свет
са тајанственом тајне Божјега
Знаћеш зелену саме, свети је
а ја сам, Војин се, свет,
за просијану свату Земље

Пљујајте, тешко, да грешни
заједно браћо,
и да то мојој мисли
ја тајнама мисе да Христе у
сећањима
сам свемогуће ако трансформ
у сваку грешних тајна.

Христом изгубљена тајнама
као сватови Божји,
а Сотона и Земље и Сунце

— 3 —

ружа се тајанством Божјим.

Верујем, сам Христом сам се, Исус,
Отац, Отац Сам, Господ,
ће сјајан без бојишта за радости,
јер не тајна тајна неба у земљи.

На не ти тајнама из мојих усана
Зелено лице у мене тајне!
Исусе, опрости! Исусе, опрости!
Ја сваком на срцу!
Златну разноврсна
без ишчезлог светла
светла
и осветљена.

Прва да се сјаји свакој тајни
у срцу моја неизмерна
нових дела.
За ти Христо Бог учини и свака
грешка светла.

Сар Пин Гјелет